

SVETOVNO ŠOLSKO PRVENSTVO

ISF - INTERNATIONAL SCHOOLSPOET FEDERATION

FOLGARIA, LAVARONE, LUSERNA, ITALIJA, 1. - 6. 3. 2010

ISF SKI - SMUČARSKI TEKI IN ALPSKO SMUČANJE

Ekipa deklic OŠ Gorje v smučarskem teku je dosanjala sen Nenada Pilipoviča iz prve slovenske udeležbe na Svetovnih šolskih prvenstvih ISF iz leta 1997 v Garmisch-Partenkirchnu v Nemčiji. Bronasta medalja na SP ISF SKI 2010 v čast Slovenije, OŠ Gorje in Gorij. Dekleta so osvojila sploh prvo dekliško in prvo medaljo osnovnih šol iz Slovenije na teh tekmovanjih. Slovenija je imela do sedaj dve zlati, dve srebrni in eno bronasto medaljo, katere sta dosegli dve srednji šoli v košarki in rokometu. Zlati bron je dopolnil dva kompleta slovenskih medalj in se je koval dolgih 13 let. Trud je bil bogato plačan. Neka vizija je dobila pravljični konec.

Tekmovanje poteka vsaki dve leti pod okriljem Mednarodne zveze za šolski šport (ISF – International school sport federation). Letošnjo izvedbo so izjemno izpeljali italijanski kolegi v mestih Folgaria, Lavarone in Luserna, od 1. do 6. 3. 2010. Učenci naše šole se vsako šolsko leto udeležujejo mnogih šolskih športnih tekmovanj vseh stopenj, od medobčinskega do državnega. Na področju vzdržljivostnih športov smo na državnih tekmovanjih med boljšimi. Logično nadaljevanje je, da si pogosto drznemo tekmovati na najvišjem šolskem tekmovanju: SP ISF. Če le imamo konkurenčne ekipe, smo že drzni. Cilj je nastopati redno na teh tekmovanjih, se izboljševati, napredovati in dvigovati pripravljenost in cilje. Nekje v ozadju takega razmišljanja mora biti tudi najvišji tekmovalni cilj, medalja oz. nekoč naslov svetovnega šolskega prvaka. Letošnja osvojena medalja je bila po 5. mestu pred dvema leti zgolj logično nadaljevanje. Morda z motivacijskega vidika malce prehitro dosežena, vendar nam kljub temu ostajajo novi cilji, priti na sam vrh. Iskrena hvala Ministrstvu za šolstvo in šport za zaupanje, saj podpirajo naše vizije in nam omogočajo čudovite izkušnje.

Letošnji projekt smo pričeli že v septembru 2009. Starši kandidatov so nas moralno in finančno podprli po uspešnih izvedbah v preteklosti in dobrem glasu, ki se zaradi tega širi po Gorjah in širše. Osebna želja Nenada Pilipoviča za take projekte je, da stopimo skupaj učitelji, učenci in njihovi starši, ter s skupnim delom prislužimo precejšnjo količino potrebnega denarja. Izpeljati delovno-športno-vzgojni projekt je končni cilj, katerega posledica je projekt za v učbenike in dosežek, ki ga bomo namesto pravljičice pripovedovali svojim vnukom. Da smo gorjani iz pravega testa, smo dokazali že lanskega oktobra, ko smo na Jelovici v soboto in nedeljo posadili 3000 smrečic. Spomladi 2010 bomo posadili še 2000 smrečic in s tem pokrili vse stroške udeležbe na tekmovanju. Tak način je bolj vzgojen, kot če bi starši delež plačali s svojim denarjem. **Možnost zaslužka s skupnim udarniškim delom nam je omogočil GG Bled. Nekaj denarja sta prispevala Ministrstvo za šolstvo in šport in Zavod za šport RS Planica, nekaj Občina Gorje.** Nekaj denarja pa smo zaslužili z izpeljavo 14. šolskega poključkega maratona, ki ga že vrsto let pod okriljem Ministrstva za šolstvo in šport zelo uspešno organizira OŠ Gorje. Pri delu so pomagali otroci, njihovi starši, kolegi učitelji in še mnogi drugi. Delež sredstev sta prispevala Športno društvo Gorje in OŠ Gorje ter podjetje EL-TECH MULEJ BLED. Vsem sponzorjem, donatorjem in vsem, ki so kakorkoli pomagali pri izpeljavi udeležbe na tekmovanju, iskrena hvala. **Iskrena hvala tudi trenerjem smučarskega teka, g. Janezu Petkošu iz ŠD Gorje in g. Vinku Poklukarju ter g. Filipu Kalanu iz STK Bled, ki trenirajo dekleta in fante. Brez Vas pravljičice ne bi bilo.**

Izbirno tekmo za fante smo izpeljali januarja na Rudnem Polju na Pokljuki. Tekma na 3 km v drsalni tehniki ali "skatingu", menjava opreme in takoj še 3 km v klasiki je dala slovenske reprezentante. Sodelovalo je sedem fantov primernih starostnih skupin, na tekmovanje se jih je uvrstilo pet: YANNICK KRALJ, BLAŽ KRNIČAR, JURE DOVŽAN, MIHA LIČEF IN VALTER HUDOVERNIK. Pri dekletih ni bila potrebna izbirna tekma, saj so bile na šoli zgolj štiri smučarske tekačice ustrezne starosti: EVA UREVC, NEVA PANČUR, KATJA OMAN IN NEŽE KOSMAČ. Lahko jih je največ pet, dobro je imeti menjavo. Odločili smo se, da kljub temu sprejmemo riziko in zadeli v polno. Hitro bi se lahko zgodil črni scenarij, vendar plačilo za dolgoletno delo trud in sledenje nekemu cilju enkrat mora priti. Sreča spremlja hrabre, drzne in tiste, ki si kljub težavam in obilici dela upajo.

Vodja slovenske delegacije v Italiji, ekipe OŠ Gorje, je bil Nenad Pilipovič, vodja dekliške ekipe, vsestranska ga. Maja Prešeren Kristan in vodja fantovske ekipe, trener ŠD Gorje, g. Janez Petkoš.

V petek 26. februarja, prvi šolski odmor, od 8.40 do 9.00, smo se uradno predstavili v oblačilih pred celo šolo. Predstavitev je bila namenjena promociji smučarskega teka med otroci v Gorjah. Nasledniki te generacije so lahko opazovali, da je smiselno trenirati smučarski tek. Marsikaj zelo zanimivega lahko doživiš. Še nekaj let nazaj je bilo mnenje otrok zelo drugačno. Pred celo šolo sem obljubil, da ekipa, ki osvoji medaljo na tekmovanju, lahko preuredi moj videz, frizuro in brado. Ponudil sem različne možnosti: lahko mi obrijejo brado, ostrižejo lase, preuredijo lase in brado ali me "obarvajo" v "blondinca". G. Niko Slana me je v eni izmed revij Športa mladih poimenoval gorjanski športni

Bedanec, morda me bo v prihodnjih revijah poimenoval gorjanski športni "blondinec"? Obljubili smo boj do zadnjega diha, brez pnevmotoraksa, kot je to na OI izvajala naša vzornica Petra Majdič. Obljubili smo tudi, da ne bomo sodelovali v oddaji "A si ti tud notr padu", Lada Bizovičarja in Jurija Zrneca. Pred odhodom smo s strani kolegov učiteljev doživeli veliko iskrenih želja po dobrem tekmovalju in čudovitih doživetjih. Šola je res "dihala" z nami, kot še nikoli doslej.

Uspešno smo premagali vse (birokratske)ovire in uredili vse potrebno. Odhod v ponedeljek, 1. marca in šestdnevno bivanje v Italiji je bila poslastica ob koncu celoletnega dela. Udeležba na tekmovalju mora biti podkrepjena z obiskom znamenitosti na poti. To nam ostane najbolj v spominu. Nasša prva postaja pa kar znamenitost svetovnega ranga: Benetke. Odkrivali smo lepote kar štiri ure. Ubrali smo neobičajno, neturistično različico prihoda v mesto s Tronchetta. Spoznali smo nekatere nove poti in zanimivosti Benetk. Seveda brez mostu Rialto, Trga San Marco, Doževe palače in Mostu vzdihljajev ne gre. Z zanimanjem smo raziskovali, zakaj neki imajo v višini 1 metra nad tlemi nekakšne montažne odre. Seveda jim zadnje čase plima in visoko morje povzročata težave. Ob plimi obiskovalci tako suhi občudujejo ta svetovni biser. Mnoge zanimivosti smo ujeli na posnetke, tako tudi vrhunec našega raziskovanja Benetk: vožnja z gondolama. Gondoljerja sta nas popeljala iz zakotnih ulic do Grand kanala. Seveda sta upoštevala vsa prometna pravila, ki veljajo za beneške vodne poti. Ob številčnem prometu bi lahko tvegali prometno nesrečo. Zanimivost ob povratku k našim vozilom še nisem opazil nikjer drugje po svetu. Na avtobusnem postajališču na žičnati ograji so posebne plošče, kamor pred vstopom na avtobus prilepiš žvečilni gumi ali dodaš še cigaretni ogorek. Posledično je na asfaltu postajališča bistveno bolj čisto. Ob prihodu v mestece Folgario so nas organizatorji ob akreditaciji zasuli s pisnimi navodili. Že prvi dan hud napor za novopečenega vodjo delegacije. Sprejem naših gostiteljev v družinskem hotelu v vasi Serrada, 5 minut vožnje od tekmovalnega središča v Folgarii, je bil prisrčen in sproščen. Nekoliko so bili verjetno začudeni in zaskrbljeni, ko so otroci kar nekaj časa v sobe nosili skupno opremo. S seboj smo pripeljali obilico dobrot za slovensko stojnico in veliko perspektov s turističnimi informacijami o naši deželi.

V torek, 2. marca, smo šli na prizorišče bodočih epskih bojev konkurenci razkazovati mišice. Bolj kot mišice so verjetno opazili naše čudovito azurno modro oblačilo podjetja s športno konfekcijo Koala šport Bled. Da nas konkurenti slučajno ne bi zamenjevali s Slovaško, so poskrbeli lepo vidni napisi, katere je izdelalo podjetje Sitotisk Markelj Lancovo pri Radovljici. Obema podjetjema iskrena hvala. Bili smo res izstopajoči, k čemur smo cel teden prispevali še z našo sproščenostjo, komunikativnostjo, nenavadnimi domislicami in na koncu odličnimi rezultati. Proge smo dodobra spoznali, se prilagodili drsalni tehniki in kovali taktične različice. Popoldne smo se z vsemi ostalimi udeleženci iz 17 držav zbrali v centru Folgarije. Kolona državnih reprezentanc je bila dolga in je na poti po ulicah mesteca do drsališča sledila lokalni godbi na pihala. Del kolone so bili tudi italijanski udeleženci tekmovalja oseb z motnjami v duševnem razvoju, ter slepi in slabovidni. Tekmovali so promocijsko v alpskem smučanju. Že med mimohodom smo navdušenim prebivalcem mesta razdelili veliko promocijskega materiala o Sloveniji. Sam sem izročil spominsko medaljo dečku z motnjami v duševnem razvoju, kateremu sta pri hoji pomagala dva odrasla pomočnika. Žal znamo svoje zdravje premalo ceniti. Volitve za nosilca slovenske zastave so to častno funkcijo dodelile Evi Urevc. Seveda smo jo poučili o vseh podrobnostih. Tablo z napisom Slovenija pa je nosil najizkušenejši član, Yannick Kralj, ki je sodeloval že pri osvojitvi petega mesta na ISF SKI 2008 v Grenobleu-L'Alpe d'Huez v Franciji. Odprtje tekmovalja je potekalo na drsališču. Ob spektakularni napovedi voditelja, v soju žarometov in udarnih ritmov smo vkorakali na prizorišče. V takih trenutkih ne moreš ostati ravnodušen, sam sem imel kar nekaj težav s solzami. Ob prisotnih velesilah smo predstavljali dvomilijonsko državo. Sledil je kulturni program, godba je ob navdušenju tribun odigrala italijansko himno. Ob dvigu zastave ISF je donela tudi himna ISF. Ob udarni glasbi so na oder prinesli ogenj, ki je razsvetljeval tekmovalje do zaprtja. Po svečani zaobljubi predstavnic športnikov in sodnikov je ga. Rainegard Anewanter, delegatka ISF, odprla tekmovalje. Sledil je nastop lokalnih umetnostnih drsalcev. Otroci so po zaključku odšli v hotel, kjer so s trenerjema Majo in Janezem skovali taktiko za tekmo naslednji dan. Priprava smučij je trajala dolgo v noč. Janez in Maja sta opravila izredno delo. Sam sem se z ostalimi vodji delegacij z avtobusom organizatorja odpeljal na svečano večerjo. Do vrha smučišča so nas pripeljali z gosničarjem "snežno mačko", vozilom švedskega proizvajalca. Kasneje nazaj pa s posebnim snežnim teptalcem s kabino za prevoz potnikov. Uvod v svečano večerjo so s prijetno lokalno glasbo izpeljali učenci lokalnih glasbenih šol. Zelo zagnanemu učitelju, njihovem vodji, sem izročil spominske medalje za vse učence. Res so se zelo potrudili, kljub vidni tremi. Pri mizi sem sedel z naključnimi obiskovalci, ki so v Folgario prišli smučat, dva novinarja iz Rima, eden z družino. 11 letna hčerka je bila navdušena nad medaljo Zlati sonček, ki jo je dobila v spomin. Seveda sem jim postregel vse informacije o naših šolskih športnih programih. Pogovarjali smo se v italijanskem jeziku, kar Italijani zelo cenijo. Zvedel sem marikatero težavo s katero se soočajo v vsakdanjem življenju, nerodno jim je zaradi "podvigov" njihovega predsednika Belusconia. Presenetil pa me je nekoliko zgodovinski podatek, ki so mi ga povedali. V obdobju pred poplavo privatnih televizijskih postaj so imeli na italijanskem medijskem področju zgolj tri TV postaje: RAI 1, RAI 2 in TV Koper-Capodistria. Spoznal sem ravnatelja OŠ iz Folgarije, ki je povabil celotno ekipo, da jih obiščemo dopoldne pri pouku. Žal se ni izšlo, ker enostavno ni bilo časa. Ob vabilu sem gospodu že omenil, da je ogromno obveznosti in dela.

Sreda, 3. marec, pa je pomenil prvo od dveh ur resnice. Tekma v drsalni tehniki, posamični štart na 30 sekund. Miha Ličef mi je odgovoril pred štartom: I feel wery olympic today. Ampak naši cilji so bili višji, kot so bili pri bob ekipi Jamajke. Janez je izvrstno namazal smučij, Maja se izvrstno znajde v različnih vlogah, tokrat kot asistentka trenerja. Oba sta na progi spodbujala naše, sam pa sem skrbel na pravočasen odhod na štart, snemal, slikal, navijal, vzpodbujal, brisal

svoje solze... Kar pa so otroci demonstrirali na tekmovališču, je za v učbenike. Velikokrat sem vodil naše gorjanske otroke na tekmovanjih, a take borbenosti še nisem videl. Neverjetno. Psihični pritisk so prenašali kot izkušeni rutinerji. Ob odlični tehniki je seštevek štirih najboljših rezultatov pokazal odlično izhodišče obeh ekip za drugi tekmovalni dan: dekleta drugo mesto, fantje pa četrto. Najboljši čas Eve Urevc je še bolj podžgal naše sanje po medalji. Toda šteje zgolj rezultat ekipe štirih tekmovalcev. Novinarji so takoj obkrožili našo Evo, ki tolikšnega pompa do sedaj ni bila navajena. V prihodnje bo koristno uporabila tu pridobljene izkušnje. Sam tudi nisem bil pripravljen na naporno prevajalsko funkcijo ob intervjujih. Zgodila se je tudi nerodnost enemu francoskih konkurentov pri fantih. Na štartnem prostoru, pred štartom, je svoje smuči pomotoma zamenjal s smučmi istega proizvajalca, ki jih ima naš Yannick. Yannicku so tako ostale smuči francoza. Morda je ravno tu iskati zaostanek, ki je zmanjkal fantom do medalje. Yannick je po tekmi povedal, da mu francosove smuči niso dobro drsele. Po tekmi se je prišel fant iz francoske ekipe opravičiti za nastalo zamenjavo. Tako pretrašenega in obupanega otroka že dolgo nisem videl, zato smo ga takoj potolažili. Sledila je majhna nagrada za otroke, s tekaškimi smučmi so po smučišču odsmučali navzdol do "baite", kjer smo vsak dan imeli kosilo. Popoldne smo se ustrašili črnih oblakov, ki so grozili našim ambicijam po medalji. Janez Petkoš je prvi obležal z želodčnimi težavami in vročino, kmalu za njim zvečer pa tudi Jure Dovžan. Tudi nekatere druge reprezentance so imele tovrstne težave. Pri fantih imamo vsaj menjavo, deklice pa so zgolj štiri. Ob boleznih katere od njih nimamo menjave. Slabe misli smo preganjali s postavitvijo najbolj bogato obložene stojnice na večerni predstavitvi držav v vasici Lavarone. Iskrena hvala staršem otrok ki so napekli obilo peciva, potic, seveda ni manjkala zaska s klobaso. Obiskovalcem smo ponudili slovenske sokove, Fructal in Dana, odlično čokolado in bombone Žita Gorenjke iz Lesc. Na odru se je vsaka država lahko predstavila s triminutnim programom. Obiskovalci so videli videoposnetek o Bledu, za zaključek pa smo na oder prinesli čokolado velikanko podjetja Žito Gorenjke Lesce. Zahvalili smo se organizatorjem in sporočili našo odločitev: velikanko, dleto in kladivo bomo marljivim organizatorjem izročili na zaključku tekmovanja. Poželi smo velik aplavz, mnogim prisotnim je velikost čokolade jemala sapo. Na spletni strani organizatorja smo opazili veliko slik naše velikanke. Ob nočnem povratku v hotel je močno snežilo, marljivega voznika snežnega pluga ob poti pa smo dobro založili z našimi dobrotami. Ni skrival presenečenja nad neznanimi obiskovalci.

V četrtek, 4. marca, je bilo zatišje pred petkovo nevihto. Privoščili smo si daljši spanec, saj je utrujenost ob obilici obveznosti naraščala. Jure Dovžan je preživljal najtežjo fazo boleznih, Janez Petkoš pa je že poskakoval okoli svojega servisnega koticčka. Opravili smo kratek trening na tekmovališču na prelazu Passo Coe in se navajali na klasično tehniko. Popoldne sta Janez in Maja poskrbela za odličen servis smuči pred odločilno bitko, sam pa sem se z otroci zapeljal na družabne igrice na snegu v vasico Bertoldi. Prireditev so organizatorji poimenovali Prijateljski dan. Sestavili so dvajset ekip ++++++

Iskrena hvala ravnatelju OŠ Gorje g. Milanu Rejcu, pomočnici ravnatelja ge. Mojci Brejc, prof. športne vzgoje Maji Prešeren Kristan in vsem učiteljem in delavcem šole za spodbudo in podporo pri tovrstnih projektih. Hvala tudi staršem otrok za zaupanje in podporo. Iskrena hvala Ministrstvu za šolstvo in šport in Zavodu za šport RS Planica, ge. Mateji Reberšak Cizelj in g. Janezu Peterlinu, ki nas je pred trinajstimi leti navdušil za tovrstne projekte.

Rezultati tekmovanja v Italiji so na spletnih straneh OŠ Gorje in ISF: isfsports.org.

Nenad Pilipovič, prof. športne vzgoje na OŠ Gorje